

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/25/2015
Identifikačné číslo spisu:	1212010916
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1212010916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného B. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2015 v Bratislave dovolanie obvineného B. B., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Ciklaminiho, advokáta so sídlom na adrese ulica Ipeľská 13, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 2. apríla 2013 sp. zn. 3 To 31/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného B. B. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo 14. februára 2013 sp. zn. 1 T 143/2012 bol obvinený B. B. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v období od mesiaca septembra 2011, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, až do dňa 12. septembra 2012, v byte nachádzajúcom sa v I. na ulici D.. X/A, opakovane požadoval od matky, poškodenej K. B., nar. XX.X.XXXX, peniaze na kúpu drog, pričom sa jej vyhrážal, že ak mu peniaze nedá, všetko v byte jej rozbije, byt jej podpáli a pustí plyn.

Za to mu bol podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 4 a § 37 písm. m/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odvolanie obvineného B. B., ktoré podal proti uvedenému rozsudku, bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave z 2. apríla 2013 sp. zn. 3 To 31/2013 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Proti tomuto uzneseniu, i keď uvádzal rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu,

hoci správne podľa § 369 ods. 2 Tr. por. obvinený môže podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa, podal obvinený B. B. prostredníctvom obhajcu dovolanie, z ktorého záveru vyplýva, že ho podáva z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

Obvinený argumentoval tým, že podľa jeho názoru, jeho vina nebola preukázaná. Tvrdil, že žalovaný skutok bol vykonštruovaný zo strany poškodenej, ktorá nehovorila pravdu, lebo on od nej iba pýtal peniaze, ale sa jej nevyhrážal. Jeho výpoveď mali potvrdiť svedkovia, ktorí bývali v byte spolu s ním a poškodenou, a to S. D., D. D., U.F. a A. B., avšak prvostupňový súd ich nevypočul, hoci títo svedkovia by prispeli k náležitému objasneniu skutkového stavu. Súd sa pri ustálení viny oprel o výpoveď poškodenej K. B. a svedka Z. B., ktorý síce v prípravnom konaní uviedol, že obvinený pýtal od poškodenej peniaze, vulgárne jej aj nadával, ale neuviedol, že vyhrážky boli použité za účelom hrozby, na základe ktorej by mala poškodená niečo konať alebo strpieť.

Podľa názoru obvineného, súd neprihliadal na základnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, a preto nesprávne rozhodol. Jeho konanie malo byť, podľa neho, správne posúdené len ako nebezpečné vyhrážanie podľa ustanovenia § 360 Tr. zák.

Obvinený napokon v dovolaní uviedol, že uvedeným konaním bolo porušené ustanovenie § 2 ods. 13, no neuviedol, či Trestného poriadku, lebo toto ustanovenie sa týka spolupráce orgánov činných v trestnom konaní a súdu so záujmovými združeniami občanov. Ak mal na mysli otázku hodnotenia dôkazov, čo vyplýva z predchádzajúcej časti dovolania, zrejme chcel uviesť § 2 ods. 12 Tr. por. Taktiež malo byť, podľa obvineného, porušené jeho právo na spravodlivý proces garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1, 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie i rozsudok Okresného súdu Bratislava II a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného B. B. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťuje, že obvinený v dovolaní síce deklaruje existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por., v skutočnosti však obsah dovolania je mimo týchto dovolacích dôvodov.

Obvinený namietal, že odsudzujúci rozsudok bol postavený výlučne na výpovedi poškodenej a prečítanej výpovedi svedka Z. B. z prípravného konania (podotknúť treba, že táto výpoveď bola prečítaná na hlavnom pojednávaní v súlade s Trestným poriadkom) a že neboli vykonané všetky potrebné dôkazy, ktorými by sa preukázali okolnosti skutkového deja a to ním navrhovaní svedkovia.

Zo súhrnu ním uvádzaných argumentov, ktorými namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, obvinený odvodzoval porušenie jeho práva na obhajobu, keď nebolo jeho návrhom na vykonanie dôkazov vyhovené a tiež to, že skutok nebol správne právne kvalifikovaný, lebo pri správnom zistení skutkového stavu, by jeho konanie muselo byť posúdené ako menej závažný trestný čin podľa § 360 Tr.

zák.

Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať nevykonanie niektorých dôkazov na návrh obvineného. Je vecou súdu zvážiť rozsah potrebného dokazovania na rozhodnutie a dôkazy hodnotiť na základe svojho vnútorného presvedčenia spôsobom predpokladaným v § 2 ods. 12 Tr. por. Okresnému súdu nemožno uložiť ako má hodnotiť dôkazy, pokiaľ uveril výpovedi poškodenej a naopak, nepovažoval za vierohodnú obhajobu obvineného. Podotknúť treba, že okresný súd aj uviedol, ktoré ďalšie dôkazy bral do úvahy a prečo nevykonával dôkazy navrhované obvineným. Išlo o tie, ktoré uvádzal aj v dovolaní. So závermi okresného súdu v otázke skutkových zistení sa stotožnil aj krajský súd.

Ak súdy nižšieho stupňa v predmetnej veci uzavreli skutkový stav tak, že obvinený sa vyhrážal poškodenej, spôsobom uvedeným v skutkovej vete, práve preto, aby mu dala peniaze na kúpu drog, treba vychádzať z tohto skutkového stavu a nemožno na ňom nič meniť, lebo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. to zakazuje.

Obvinený však svoje konštatovanie, že jeho konanie by malo byť inak právne kvalifikované, a síce ako miernejší trestný čin, odvodzuje od iného skutkového stavu, nie toho, ktorý považovali za preukázaný obidva súdy nižšieho stupňa.

Zistený skutkový stav vykazuje všetky znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b/ a § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zák., z ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezisťuje nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ani nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v rozhodnutiach súdov nižších stupňov a ani to, že by v predmetnom konaní bolo porušené právo obvineného na obhajobu, dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.